

Et naesel olli rummal meel
Sest ärkas selli karwal keel
Et pettis naest, ning pärrast meest
Ja kaddus nende silma eest!
Ei olnud se nüüd õnnetus,
Waid paljas selge rummalus,
Et ta ei teadnud ärra siis,
Mis Paris ehk Parradis. —
Kül teisi naesi ka on weel,
Kell' on nisamma kerge meel,
Kui tühjad tembud kuleb, naab,
Neid kohhe kindlast usk'ma jääb,
Et ebbausso siise kaub,
Ja wimaks kahjo alla waub!

Musa innimesse tanno.

Üks rikkas Polama mõisnik, Warsawi liina lähedalt, tulli liina ja läks seina podi, kus üks emmand, suurtsuggo naesterahwa tannusid ja kúbbaraid müüs, ja tahtis omma prouale ühte illusat kúbbarat osta. Kui ta sedda

olli wälja otsinud, siis küsis ta, mis se pididi maksma. Emmand kostis: „Pange mitte pahhaks auus herra! se kúbbar on jubba makstud!”

Herra, kes sedda wägga immeks panni, pallus, et emmand temmale sedda pididi ärra selletama. Emmand läks temmaga teise kambri ja panni ukse lukko, mis Herra jälle immeks panni. Siin astus emmand temma ette ja ütles: „10 aasta eest käisite möda liina-ultsad ja ostsite ühhe piisukekse tüttarlapse käest kaks õuna ja andsite ühhe sure kuld-rahha, mis se laps agga ei woinud ärrawahhetada, sest et õunad weel mümata ollid. Peale selle rakis laps, et waene haige emma koddo olla ja kehwadus wägga suur, siis arwasite teie, et laps teile selle rahha pididi toggasi andma, kui ta ni paljo olli korjanud; agga pärrast selle polle ta teid enam näinud.” „Ja nüüd!” ütles emmand, „seisab ta teie ees omma tannuga. Minna ollen ühhe rikka mehhele sanud, ellan heaste ja pallun teid sedda kúbbarat armulikkult, teie hea süddame mallestusfeks wasto wõtta, mis se herra ka teggi.